

Krigs- og Marineministeren: Naar den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, udtalte, at kun omtrent de to Trediedele af den kongelige Bedhave bleve benyttede til Brændeoplagsplads, medens een Trediedel derimod var indrettet til smaa private Haver, saa tror jeg, at den ærede Landstingsmand tog fuldstændig feil. (Floug: Nei!). Jeg har gjentagne Gange været nede i denne Bedhave, og jeg har vel ganske vist ikke foretaget eller ladet foretage Dymaalinger af samme, men jeg tror dog at turde sige, at den af den ærede Landstingsmand fremsatte Fordeling af Arealet, mellem selve Bedhaven og de private Haver var urigtig. Der findes vel i Bedhaven langs med Bygningerne to smaa — jeg vil ikke kalde dem Usluffer, thi jeg tror ikke en Gang, der er noget Hegn om dem (Floug: Jo!) — lange og smalle Strimler, der ere overladte til Private, og hvori der staar nogle gamle Frugttræer, men at disse to Strimler tilsammen skulde udgjøre en Trediedel af hele Areallet, det maa jeg, som sagt, meget betvivle. — Den ærede Landstingsmand udtalte dernæst, at det var overordentlig uheldigt, at Bedhaven laa saa nær ved forskellige Bygninger og navnlig ved den Bygning, som indeslutter Geheimarkivet, som den gjør, idet det vilde kunne medføre Brandfare for dette kostbare Arkiv. Det skal jeg nu ogsaa meget gjerne indrømme, skjøndt jeg dog ikke tror, at det er saa overordentlig let at bringe friske Brændestabler i Brand, som det ærede Medlem forudsatte. De ere farlige, hvor der opstaar Ildbrand i Bygninger i Nærheden, idet de saa nok lade sig tænke; af ulykkesfulde Mennesker sættes den Slags Brændestabler derimod ikke let i Brand. Men det er ganske vist altid uheldigt at have dem liggende i Nærheden af Bygninger, som have kostbare Sager inde. Imidlertid er det jo paa den anden Side en billig og berettiget Fordring fra Civillistens Side, at have sin Brændeplads i Nærheden af det Slot, som altid er anvist til Behoelse for den kongelige

Familie, og, forinden der bliver anvist Civillisten en anden og bekvem Brændeplads, kan man i alt Fald ikke stille noget Forlangende om at faae Bedhaven til Disposition for Bygninger. — Det ærede Medlem udtalte endvidere, at man ved den paatænkte Opførelse af Søfortarkivet og af det meteorologiske Institut let vilde, saaledes som Marineministeren for Diebliffet havde tænkt sig Sagen gennemført, komme til at stamfjænde det Bygningskomplex, som ligger bagved Bedhaven. Den ærede Landstingsmand yttrede ganske vist ikke, at det var skjønne Bygninger, men han sagde dog, tror jeg, at det var en respektabel Grundring fra en sunden Tids Bygningskunst. Smagen er jo imidlertid forfjellig. Jeg har kun mellem disse Bygninger kunnet finde en Gavl af een Bygning, som havde lidt Interesse i arkitektonisk Henseende, og, hvad jærlig den Bygning angaar, som det ærede Medlem kaldte „det graa Daghuss“, og der nu benyttes til Seletøismagasin, da synes det mig navnlig, at det er den styggeste og grimmeeste Klasse, som man kan tænke sig. Den er der-til udvendig i en høist forfalden Tilstand, og jeg tror derfor virkelig ikke, at det vil gjøre det Alleringeste, enten Søfortarkivet kommer til at ligge lige for denne Bygning eller skjævt for den. — Opførelsen af Søfortarkivet har jo givet Anledning til forskellige Forhandlinger i det andet Thing, og den har ogsaa vakt Opmærksomhed i Pressen. Man har saaledes i et Dagblad her i Kjøbenhavn givet mig Raad i saa Henseende, Raad, som jeg ganske vist skal tage under Overveielse, men om hvilke jeg dog tror allerede nu at kunne udtale, at jeg vil være meget uvillig til at følge dem. Jeg tror nemlig, at det Raad, som man deri har givet mig i den Hensigt at faae Søfortarkivet lagt midt for Seletøismagasinet er meget uheldigt. Den ærede Raadgiver har søgt at dekorere Søfortarkivets Omgivelser ved at foreslaa, at jeg skulde træffe et Magelæg med Bedhaven, saaledes at dens Brændestabler kunne